

מ"ת 5750/07/14 - מדינת ישראל נגד ד' ד'

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 5750-07-14 מדינת ישראל נ' ד'

בפני כב' השופט אורי גולדקורן
המבקשת
באמצעות ב"כ עו"ד הודיה זנו
נגד
המשיב
ד' ד'

באמצעות ב"כ עו"ד אולג פרגין

מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

בקשה למעצרה המשיבעד לתום ההליכים המשפטיים, לפי סעיף 21 לחוק סדרה דין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

כתבה אישום

1. ביום 2.7.2014 הוגש אישום נגד המשיב, בו הואשם בביצוע עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. תמצית פרק העובדות שבכתב האישום הינה כדלקמן: בתאריך 28.6.2014, סמוך לשעה 5:20 בבוקר, הגיע המשיב לביתה של המתלוננת, שהינה פרודתו. הוא שתה חומר דליק, שפך על עצמו את יתרתו ודרש מהמתלוננת שתספר לו את האמת על יחסיה עם בעלה של אחותה. משהשיבה המתלוננת כי אינה יכולה לומר שדבר שלא קרה, הוא איים עליה "אם לא תגידי לי את האמת, אז אני עכשיו אשרוף את עצמי". המתלוננת לא הצליחה לקחת מידי המשיב את הבקבוק שהכיל את החומר הדליק, היא התקשרה לאימה א' (להלן: א' או אמה של המתלוננת). כאשר הגיעה א' למקום, פנה אליה המשיב ואמר: "אני רוצה שהיא תגיד את האמת וזה ימות בינינו ואז אעזוב אותה ואלך". הוא החל לחתוך את ידיו באמצעות חלק מזכוכית, עטופה באיזולירבנד ואמר להן שאין לו מה להפסיד. בשעה מאוחרת יותר, התקשר המשיב אל המתלוננת, ואמר לה שהוא יכניס אותה ואת בעלה "לכלא ולטירה בדיוק כפי שהם רצו להכניס אותו".

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. במועד הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות

ראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים, הכוללות את הודאת המשיב והודעותיהם המפורטות של המתלוננת, אימה ואחותה.

3. בדיון שהתקיים ביום 3.7.2014 נטען על-ידי באת-כוח המבקשת כי המשיב מסוכן לעצמו ולסביבתו, כי אין מדובר במעידה ראשונה שלו וכי בעבר הוא הורשע בעבירה של סחיטה ואיומים ונדון למאסר בפועל. סנגורו של המשיב גרס כי כתב האישום אינו מגלה עבירה פלילית, באשר ניסיונו של המשיב לפגוע בעצמו אינו מצמיח עבירה פלילית, ובאשר הודעתו על כוונתו לפעול בדרכים חוקיות לצורך הכנסתם של אחותה של המתלוננת ובעלה לבית הסהר או למוסד אשפוז איננו בגדר איומים. נטען אף לאי-קיומה עילת מעצר. העדר מסוכנות נלמד, לדעת הסניגור, מתוכן חוות דעת פסיכיאטרית עדכנית, על-פיה המשיב איננו במצב פסיכופטי.

הטענה המקדמית

4. הסנגור טען כי לא ניתן לראות בניסיון להתאבדות משום עבירה פלילית, וכי דברי המשיב למתלוננת בדבר כוונתו "להכניס" את אחות המתלוננת ובעלה לכלא ולאשפוז כמעשה פלילי, אף הם אינם עבירה מאחר ומדובר ב"איום" לעשות מעשה שאיננו בלתי-חוקי. אף אם המשיב השמיע באזני המתלוננת דברים אודות כוונתו לפגוע בעצמו, לפי גישת הסנגור "רק כדי לדעת את האמת", אין בכך כדי לשלול את האפשרות כי המתלוננת אכן חשה מפוחדת ואף מאוימת בנסיבות העניין כפי שפורטו בכתב האישום.

5. הטענה לפיה העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה הינה טענה מקדמית, הנזכרת בסעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ). כאמור ברישא של סעיף 149 האמור, ניתן להעלות טענה זו, כמו גם שאר הטענות המקדמיות המפורטות באותו סעיף, רק לאחר "תחילת המשפט". "תחילת המשפט" מוגדרת בסעיף 143 לחסד"פ. היא כוללת את הקראת כתב האישום בפני נאשם, או הודעת הסניגור כי קרא את כתב האישום באזניו והסביר לו את תכנו. "ההקראה" טרם בוצעה, לאור בקשת הסניגור, בתיק העיקרי, בישיבה ביום 3.7.2014, לדחותה, ודחייתה להיום. ההקראה נעשית תמיד בתיק העיקרי, ומקומה "הטבעי" של טענה מקדמית זו הינו בתיק העיקרי. אמנם יכולה טענה זו להשתלב בטיעון להיעדר קיומן של ראיות לכאורה, במסגרת תשובת המשיב לבקשה למעצר עד תום ההליכים. ניגש איפוא לבחינתן של הראיות שבתיק החקירה, ונבדוק האם קיימות ראיות לכאורה.

ראיות לכאורה - מהן ?

6. המשוכה הראשונה שעל המבקשת לחצותה, על מנת שתתקבל בקשתה למעצר עד תום ההליכים, הינה הוכחת קיומן של "ראיות לכאורה" כי המשיב ביצע את העבירה המיוחסת לו. בשלב זה, די בסיכוי סביר כי מחומר החקירה הקיים תצמח תשתית ראייתית שבכוחה להרשיע את הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 3562/11 יתים נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 16.5.2011); מרדכי לוי "הראיות לכאורה הנדרשות למעצר עד תום ההליכים - בחינה נוספת" משפטים לד 549 (תשס"ה)). בבש"פ 1566/14 אבו עמר עבד רבה נ' מדינת

ישראל (פורסם בנבו, 7.3.2014) חזר לאחרונה בית המשפט העליון על משמעותן של ראיות לכאורה (ההדגשות הוספו - א"ג):

"כידוע, בשלב בחינת בקשה למעצר נאשם עד תום ההליכים, בוחן בית המשפט אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו בעבירות המיוחסות לו. רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי - היינו: מעל לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות במהלך המשפט - תוך כדי העברתן בכור ההיתוך של החקירות ומבחני הקבילות והמשקל - יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996) (להלן: הלכת זאדה)). במלים אחרות, על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר לכך שמחומר החקירה תצמחנה בסוף המשפט ראיות אשר תבססנה את אשמת הנאשם. בשלב בחינת הראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לבחון את משקלן של העדויות או את מהימנות העדים, אלא אם כן מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.1.2011)). אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, כך שלא קיים סיכוי סביר כי ניתן יהיה להתבסס על החומר הראייתי לצורך הרשעת הנאשם - לא יעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו (בש"פ 635/13 מגדיש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (25.2.2013); בש"פ 6742/11 אלמכאווי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (26.9.2011)). לעומת זאת, אם מכלול הראיות שבתיק החקירה הוא כזה, שההרשעה או הזיכוי הם פועל יוצא של מידת האמון שהשופט בהליך הפלילי העיקרי ייתן בהן, כי אז קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה (הלכת זאדה, בעמ' 146)".

בבש"פ 3432/14 מוגאהד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.5.2014) הודגש כי ניתן לעצור עד תום ההליכים גם כאשר כל הראיות נגד המשיב הן ראיות נסיבתיות, כל עוד עצמתן מספקת והן משתלבות זו בזו ויוצרות מסכת עובדתית לכאורית שבכוחה לבסס הרשעה.

סקירת הראיות שבתיק החקירה

7. להלן פרוט תמציתי של הראיות המצויות בתיק החקירה:

(א) שלוש הודעותיה של המתלוננת (בתאריכים: 28.6.2014 ו-29.6.2014): בהודעתה הראשונה מיום האירוע ציינה המתלוננת כי היא והמשיב פרודים מעל 8 שנים וכי הוא מסרב לתת לה גט. לדבריה, כאשר המתינה להסעה לעבודה הופיע מולה המשיב ושפך על עצמו דלק מתוך בקבוק. היא ניסתה לקחת ממנו את הבקבוק ללא הצלחה, ובתוך כך הוא חתך את ידיו עם סכינים. לאחר שמנע ממנה ללכת לעבודה, היא הזעיקה את אימה א', שהגיעה למקום. המשיב אמר למתלוננת שהוא יעזוב את המקום רק אם היא תכתוב שהיא בגדה בו עם בעלה של אחותה. רק לאחר שנכתב

המכתב המבוקש הוא עזב את הבית. עוד ציינה המתלוננת כי יומיים לפני כן המשיב ניסה לחתוך את עצמו. לדבריה, היא ביטלה תלונות שהגישה כנגדו בעבר וציינה כי אינה מפחדת ממנו. בהודעתה השניה, מספר שעות לאחר שנגבתה ההודעה הראשונה, מסרה המתלוננת כי לאחר שהמשיב שוחרר מבית החולים, הוא התקשר אליה ואמר ש"יעשה אותו דבר לאחותי ובעלה בדיוק כמו שעשו איתי", וכי "ילד יבוא לגור אצלו... שאם הילד לא יהיה איתו יעשה להם רע". בשיחות נוספות הוא אמר "שיגיע אלי הביתה ויגרום לי ולילד ולאחותי נזק וגם לעצמו", ו"אמר שהוא יפגע באחותי על זה שהזמינה משטרה", וכי הוא ילך "לטפל בה ובעלה". בהודעתה השלישית, ציינה המתלוננת כי המשיב אחז בבקבוק ובו נוזל עם ריח של דלק, אותו שפך על עצמו. לאחר ששוחרר המשיב מבדיקה פסיכיאטרית הוא התקשר למתלוננת ואמר לה ש"הוא הולך הביתה ויכניס את אחותי ואת בעלה לכלא ולטירה בדיוק כפי שהם רצו להכניס אותו". עוד ציינה המתלוננת כי לפני כחמש שנים איים עליה המשיב שיהרוג אותה ואת עצמו אם יראה אותה עם גבר אחר.

(ב) הודעתו של המשיב מיום 28.6.2014: בהודעתו במשטרה אישר המשיב כי הדברים שהמתלוננת אמרה הינם נכונים. הוא ציין כי שתה את הדלק ושפך על עצמו את היתרה. הוא אמר כי ביקש שבנו יהיה איתו, אחרת הוא "יעשה בעיות" לבעלה של אחות המתלוננת.

(ג) הודעתה של א' מיום 29.9.2014: בהודעתה מסרה אימה של המתלוננת את גרסתה לאירוע, ככל שהייתה מעורבת בו.

(ד) הודעתה של מ' מיום 29.9.2014: בהודעתה מסרה אחותה של המתלוננת את גרסתה לאירוע, ככל שהייתה מעורבת בו.

(ה) סיכום שהיה בחדר מיון בבית חולים רמב"ם מיום 28.6.2014.

8. מחומר הראיות הקיים בתיק עולה כי הנאשם איים במפורש כי "יעשה רע" לאחות המתלוננת ולבעלה ויגרום לנזק למתלוננת, לאחותה, לילד ולעצמו, וכי יפגע באחותה של המתלוננת כיוון שהזמינה משטרה, וכי הוא הולך "לטפל בבעלה ובאחותה". ניכר מהודעתה השניה של המתלוננת היא פוחדת מהמשיב. אומנם בעדותה השלישית ריכזה המתלוננת את גרסתה, אולם המקום לבחון את גרסאותיה השונות ולתת להן את המשקל הראוי הינו בהליך העיקרי ולא בשלב זה.

המסקנה

9. לסיכום, קיימות ראיות לכאורה כי המשיב ביצע עבירות איומים כלפי המתלוננת. ראיות אלו נסמכות בין היתר על הודאתו של המשיב ועל עדות המתלוננת ועדויותיהם של אימה ואחותה.

ניתנה היום, ט' תמוז תשע"ד, 07 יולי 2014, במעמד המשיב
ובאי כוח הצדדים.
עמוד 4

